

שני סיפורים

שקיעה

'הנוף היפה ביותר של אלמריה נשקף מכאן', אמר לוואיס. עומד היה בסמוך מאוד אליה, אבל מאחר והיה נמוך ממנה בראש לפחות, נשמעו לה דבריו עולים ובוקעים מאזור כתפה, תופעה מגוחכת למדי. בכלל היוו צמד יוצא-דופן: גבוהה היתה מאוד אפילו לפי אמת-מידה רגילה, שעה הבהיר משתלשל ויורד על גבה ועורה כולט כזורתו בין הגוונים הלא-טינים השליטים בדרומה של ספרד; לוואיס, נמוך ומוצק, כולו שחורים וחומים מהלך לצידה כפסיעות החלטיות, כתפיו משוכות לאחור, הכרות גבריות קומפקטית. הוסף לכך את מכנסי-הגינס האפורות, המרופטות שלה, שכבר שנה הן סופגות את אבק הדרכים, לצד החליפה של לוואיס – מה היראה מנהל המלון בינו לבין עצמו, תהתה, כשהופיעו פתאום, שלא בעונה וללא מיזוודות וביקשו ללון את הלילה.

באמת היה במיפוצה של אלמריה בשעת בין ערבים, כשהאורות מרצדים על המים ובמורדות ההר. כאבו של יופי גדול. מאז ומתמיד היתה זו שעתה שלה: דימדומים, זוהר ארגמני מחוויר ונכנע לערב המתפשט על צלע ההר ולרוחבו של המיפוצ. המידרון עליו נבנתה אלמריה השתפל במתינות, שלא כצוקים המשוננים שקרעו את חופי הקוסטה דל-סול כגושים אנכיים כמעט. סלעי פרא שהעצים נתלו מהם כקריאת תגר על כל חוקי הטבע.

'את ודאי רוצה להתרענן לפני שנצא', אמר לוואיס. 'היא ניקתה את האמבטיה הגדולה'. התנערה מההזיה המעורפלת ששקעה בה וליכסנה לעברו מבט זהיר. עד כה עמד בדיבורו; חיוך קטן. פרטי עליה בתוכה כשנזכרה בפניו של המנהל, שנתעוותו במאבק בין התדהמה הספונטנית לארשת-הפנים הקפואה שאי-אפשר להפתיעה, שהיא הכרח אצל מנהל-מלון ואישיהעולם. אלא שדווקא אישיהעולם שבו הוא, כמובן, שהודעזע כאשר לנוכח מיטת האפיריון התפוחה, הגולשת על גדותיה, כזו ששלושים דורות של פילגשים צריכות היו לגנוח בה אנחות של עונג ולמצוץ בה דברי מתיקה בשעות מאוחרות של בוקר כאשר הוילונות עדיין אינם מוסטים במתיקותן של מיתרות שבשחיתות, ואף ללדת בה דורות של ילדי פילגשים שאין הדעת משיגה אותם אלא כתינוקות רכים המתפלשים בכסת העמוקה ובמרחבים הדשנים של אימותיהם – כאשר מול מיטה שכזו, כאמור, ולנוכח הפאר הכבד שהקירות ספוגים בו ולנוכח עיניו הקרות של האיל שקרניו מזדקרות מעל האח אפשר היה לומר, אנו מבקשים דירה עם שני חדרי שינה. והרי זה בניגוד לכל הכללים. במיוחד זוג כזה, שהרי ברור ומוכן מה הביא אותם לכאן בעונה שענני הסתיו מעכירים את אווירם

הצלול, הנוזלי של החופים וכשכל התיירים הגרמנים כבר עזבו לשתות את כוסות הבירה שלהם בבית בשטוטגרט או באיים הקריביים, ובואו הקרוב של הגשם מרומז באויר-הערבים המרעיד. אם נפגשו לפני יותר מיומיים אין שמי חואן פרננדס.

ובאמת צדק, הרימה גבה לעגנית וחגגה ניצחון קטן של כלום. נכון. ולא עוד אלא שאפילו יומיים אין במניין הימים. מאתמול. והרינו כאן, בסויטה הזו שדומה יצאה מחלום זוועה של מפיק מזדקן. עומדים במרפסת ומאחורינו המיטה הבשלה, השוקעת. הפשילה על כתפה אחת המגבות השעירות שחותמת מיגדלים וכיפות טבועה בהן. אבל עדיין ישנם שני חדרי-שינה, הזכירה לעצמה בטון חוגג והנמיכה רגל זהירזהיר להטבילה במים החמים, המדיפים ריח אקליפטוס.

'את נראית אחרת פתאום', אמר לוואיס כאשר יצאה לבסוף מחדר-האמבט ריחנית והדורה ושערה אטוף מעלה בתסרוקת של ערב, וידו נשלחה מבלי משים להיטיב את צווארון החולצה שכבר הוא מונח במקומו במעלה המקטורן בציתנות מעומלנת. 'לא כך נראית אתמול בדרך לגרנדה', התלוצץ ושוב היתה נינוחות בדיבורו, שהרי עתה הוגדר המצב מחדש לשביעות רצונו. איש במקומו מונח, הוא במכוניתו הגדולה שכלי-עבודה פזורים בירכתיה והיא בשולי הדרך ומיכנסיה מהוהים ותרמילה לצידה.

שעה שעזבו את הבית, מדיפים ריח סבון של צמחים והרגשה של טרם יציאה, העמיקה האפלה ובתי רובע-הנמל לא היו עוד אלא נקודות בזהקות המפזרות סביבן שובלים של אור. עינו המתהפכת של המגדלור היתה מותירה אחריה תוואי דק שרישומו נותר לרגע במבט עד שחלף. עדיין היתה מופצת באוויר שאריתו הגוועת של הזוהר המופלא, שחילחל לתוך עצם מהותם של העיר והאופק ואבני המבצר בתחילתו של הערב ושעינו היתה כעין הכחל והשרק וכל צבעי הארגמן שהיו מתמרחות בהם נשותיהם של שליטים עתיקים בזמנים שהיו שולים את אבן הפטדה מן הימים ומזקקים את החול לצבעים שהיו נפרשים לרגליהן של הנשים הרוחשות, המפטפות כעת ציפורים בחדרי מגורים סגורים ששטיחים מכסים את פתחם ואת קירותיהם. האיש הנכרי שפניו שזופות ואצעדות סביב לזרועו היה יורד לחוף ומרכולתו עימו נישאת בידי עבדים שחורים, קצהו של מוט על כתף מקדימה וקצהו על כתף מאחור, וכל אבני-החן הממיתות והשכיות מאם-הפנינה והסיבים הדקים של משי הארוגים ליריעות שהן כמשב של רוח על הזרוע היו מוטלים על הריקמה הפרסית ומפיצים ניצוצות של אור מאיים רחוקים שדקלים סומרים ברוחותיהם החוליות, ושני הכושים היו עומדים ללא ניע וללא רגש כשני פסלים כהים ומביטים נכחם שלא תפגענה עיניהם בנשים, כי מה התועלת לסוחר ערבי נודד בנושאי-מטען עיוורים.

כשהפסיעו במדרגות המובילות אל הדרך הפכה פניה והביטה במיבנים המתקשתים שבנייתם מאורית ואבניהן אינן מסותתות. לא היתה צורת בנייה אחרת שיכלה להעלות על דעתה נוכח שלדו של ההר שהצטייר תחת כסות העפר והירק שהשנים צברו עליו, ונוכח עוצמת העבר זקור הצריחים שהכביד אוכפו על ההר ועל העיר ובתיה ושלעולם לא תהא העיר יכולה להשילו. הבתים, חבויים האחד ממישנהו, נידמו אחד עם הצלע הסלעית ועם מבצר אלקזאר שהתנוסס מעליהם.

'אני מקווה שנמצא שולחן פנוי', אמר לוואיס, 'בשעה כזו המסעדות מלאות כמעט עד אפס מקום. נקווה שיהיה גם מקום לחנות', הוסיף בהנאה פסימית וסובב את גלגל ההגה

שלא למעוך כלב תועה שהחליק בעגמומיות למסלולה של המכונית. פניו הוארו לרגעים כאורם של פנסי רחוב ומכוניות חולפות, חיתכו תווים ברורים, מוגדרים, תלושים לגמרי מדבריו.

'את כל כך יפה', אמר לו איס ונימה דקה של כאב היתה שזורה בדיבורו. עיניו שהביטו בה ממרחקים היו שקופות כוגוגיות הקתדראלה דל פילאר שנספג בהן דמו של המושיע. להבת הנר התנפצה בגביע היין לרבבות בבואות זעירות והגביע בער באישם הכהה של כרמי ריוחה כמו הלילה, ליל בואה לספרד שבער באלפי מדורות בשדות וכצידי הדרכים ובמרחבים המתמשכים ובקצה האופק. הן דלקו לכדן, בזכות עצמן, סימנים של אש; ואז לא ידעה שהן תרצדנה במרחק לאורך כל הדרך, בין המדרונות שטופי עצייהזית העתיקים שזה מאות שנים הם מנסים עוד למצוץ את לשדה של אדמה שנסחטה מזמן, במישורים הריקים האינסופיים שאייאפשר לעבדם ובשבילי הכפרים שנשים כשזיפים שחורים מהלכות בהם באלמנות מלידה, כל נדודיה חיכו לשוב ולהצית בעיניו של לו איס צודרית דקה, מפל שיער בהיר.

ירח חיזור עלה בקשתו הגבוהה של החלון והשתרג בזרועות המטפס שהתפתל ונצמד לעמודי האבן. ידו הגדולה, השזופה של לו איס סגרה על בסיסה הדק של הכוס שהיה משתעשע בה בעצבנות בשעה האחרונה. יד של עפר וחומר שציפורניה קצוצות בקפידה.

'נלך לטייל קצת', אמר לו איס מבעד לענן העשן האטום שעמד ביניהם; אבל גם מבעד לעשן יכלה לשמוע את הבקשה בקולו. המלצרים באולם שהתרוקן נראו כעדת בובות שעווה במוזיאון שנשכח מלב. כיסאה הוסט בערפל המתמשך של תנועותיהם ואוויר הלילה פרץ והצנ את פניה.

הגן היה מבוך שבילים אפלים, מנהרות של צללים. דמויות תבליט כהות היו פוסעות בהן בחיפזון, מבלי להתבונן לצדדים, מתעלמות; ובכל זאת היו הדרכים מצטלבות ושתי דמויות התמזגו לאחת שפסעה בחיפזון, מבלי להתבונן לצדדים, החוצה מן הגן.

'שבי', אמר לו איס וגועי העצים והספסלים הרטובים ופרחי הלובן שזהרו בחשכה כשפתיים פשוקות למחצה ענו לו בקול איוושה נמוכה, שבי. האוויר היה קרוב וסמיך עד שיכלה למוללו באצבעותיה והענפים סגרו עליה זרועות באפלה. מילים של כלום צללו והותירו אחריהן מעגלים מתפשטים של שתיקה שלחשו לה את מה שידעה מלכתחילה, שהרי בין כל האנשים שנסעה עימם בדרכים לא היה הראשון שביקש קירבתה. כולה; לא רק העיניים הרתוקות לסיפורם של הדגלים האדומים המתנוססים מעל לגגות כשהשוורים רצים ברחובותיה של פמפלונה. וזאת לא יכלה מעולם. רצתה שיהיו קיימים בתנאיה. הגשר בינה לבין מרצפות האבן של לילות החמסין, קשתות הגשרים העתיקים שבין הבתים, תגרני הרחוב. שם כדי שתוכל להלך בין זעקות החמס של מוכרות הממתקים, מוי בואנו, סניורס, וטיפות צבעוניות של כביסה נושרות על ראשה כשייכת. אבל לא מעבר לזה. לא מעבר. מעבר לזה ישנם אנשים והם קיימים בפני עצמם ויש לקבל. ולפיכך לסטות. מעצמה, מספרד שהיא שלה ולא ספרד ממשית של מישהו אחר שאינה רוצה את ספרד הזו ואינה רוצה בו.

הורידה מעל צווארה את תליון הזהב. הקמיע שלה. של נדודיה. קנתה אותו בפרו מגרינגו זרוק שקרס באבק ועיניו לא ממוקדות, אדישות, אינן מביטות בארנקי העור ובצמידים הרקועים באותה דוגמה שרוקעים כל הגרינגוס הזרוקים הקורסים בשווקים מקיטו ועד פוארטו מונט, שחזרו רגע לחיים כשאמר את תאהבי את פרו. ושקעו שוב בתרדמת האבק והקיץ. והחשיש. ומה נאכל בערב. הורידה את התליון ונתנה לו, כפיצוי מראש, כמנחה לכפר על מה שעתיד לקרות, שאינו עתיד לקרות, במקום. והוא קיבל: כאות לטוב. כהתחלה. לקראת. ומה עוד יכלה לעשות.

רחשוש העלים וניסור החרגולים חיתכו באוויר הדומם, חשמל בחוטי המתח הגבוה של הלילה. קול פסיעות עמום היכה הדים בשבילים נעלמים. שלא מרצונה עברה בה צמרמורת.

'קר לך', פסק לואיס ואולי שמעה את הרווחה ואולי דמיון היתה.

נחזור הביתה', אמר והושיט לה עכשיו את ידו באופן של זכות, אותה היד שהיתה מרחפת כל העת ואינה יודעת אם לגעת וכיצד לגעת, ועזר לה לקום מהספסל. 'שם חם. נסגור את התריסים', הוסיף והיתה הבטחה במילותיו שנותרה תלויה ועומדת ביניהם כל שעת הנסיעה מעלה, חזרה אל המלון ואל דירת התפנוקים ואל המבצר שצדודית מגדליו הכבדה רבצה על הבתים שעל צלע ההר.

בקבוק היין המתין על כרכוב האח, גאיון, צווארו מתארך ירוק עמום. איחולי ההנהלה. לא פרננדס האיש שיניח למיטות קינגסייז שהזמין במיוחד מהריסבורג, פנסילבניה, שתיוותרנה ביתמותם של גופות עריריים. ובתקווה שתנעם עליכם שהותכם. כמעט ציפתה לראותו מרחף מעליהם בחלל החדר, אוחו בידו בשרביט המקהלה ומנצח במרץ ובריכוז ובדאגה רבה על מאמציהם המשותפים.

לעג נקרש בעיני האיל המתות. היו אחרות לפניה ובפניהן ידיעה והשלמה והתגרות וחוסר וודאות, וגם ליאות ראה שם; אבל הסיום היה חוזר על עצמו שוב ושוב עד לזרא והוא הרי מלכתחילה לא מצא בו ענין מיוחד.

'- תשתי? -' אמר לואיס והגביע בידו שלח מדקרות של אור שריקדו בעווית על התיקרה בין הצללים הכהים של אצבעותיו.

'- תשתי? -' אמר וקביעה היתה המישאלה שבקולו ואיום ותחינה. תשתי, שהרי אני כאן ואת כאן והלילה חודר באור קפוא ואני ממשי ורוצה וחייב בך. תשתי ואפילו אם אני זוכר אתמול על הטרסה כשהערב היה חמים ונישבה רוח של ים ואמרתי שאינני רוצה דבר. תשתי, למרות שאני גבר שנים רבות ואינני זקוק לדבר שלא אוכל להשיג אלא בדרך של כוח, שהרי אפילו כשאמרתי האמנתי שלא יהיה צורך, שמרצונך, שהרי נצחק יחד על מה שנאמר צחוק עמוק וסודי של מתחת לשמיכות. תשתי, והגוש המוצק של גופו שהוא לואיס סאנטיאגו, שהוא קיים ולח קימעה ומרעיד משקיקה ומבקשה ומכוח עצור וריחו אריד אקסטרה דריי וזיעה וסבון של צמחים עבר בכוח היד המגושמת ששערוהיה

שחורות וגסות ואצבעה הקטנה מעוקמת את המרחק הבלתי נמדד, וכפה עליה ככל האדנות של מה שהוא חם ונושם ומורגש להכיר בו. לדעת אותו. לרגע.

אבל בתומו של הרגע היה הגו נוקשה והמבט שיקף את אורות הנמל כראי שאין בו עומק, כעיניים המתות על הקיר שהכפילו בקבוקי יין ולואיס ושיער בהיר סבוך באצבעות חימר. והוא לא ידע כיצד ולא ידע על מה, שהרי הקיץ שעבר עם שתי ההולנדריות שחילקו את דירתו בטורמולינוס היה צחוקים וגופות רטובים מחליקים במקלחת וחבטות לחות של מגבות שנסחטו לאחר רחצה וצחקוקים חנוקים בשעת הימלטות של העמדת פנים וגילגולים סוחטי נשימה על רצפה קרירה וגירגורים עמוקים ורביצה פשוטת אברים של אפיסת כוחות, וגלידה בערכים במילקבר של אנטוניו כששני הקודקודים הזהובים מבהיקים משני צידיו ומיגואל ופרננדו וסילבסטר וריזה נועצים בו מבטים ועיניהם יוצאות מן הקנאה ומן הכיסופים והוא סונט אצבעותיו אל פרז המלצר ומצווה בקול רם, עוד שתי מנות ליפהפיות שלי גורדיטו אני רוצה שתשמנה קצת. והוא צוחק ואנטוניו צוחק וכל בית-הקפה צוחק ושתייהן צוחקות מבלי להבין על מה, אלא משום שהערב נעים ומנשבת רוח שטעמה סרדיניים ומלטפת את הכתפיים הצרובות ואת המחשופים המאדימים שבכל שנה היה אנטוניו מושך ומעביר עליהם אותו מבט של ביקורת ומפטיר באותו ליגלוג שבתשוקה, אלו זרועות התמנון הלבנות עוד תהפוכנה בשמש שלנו לקלמרי משובח והתאכון בקולו. ועם הצרפתייה היו ערכים מעודנים כשכלי הכסף והזכוכית מנצנצים בקור ותנועותיה מדודות ושקולות והיא מחתכת בצלי בסכין כאילו באיזמל מנתחים, ושותה אפריטיף בשיכול רגליים דקות ועדינות שאין להן סוף במלונות של חמישה כוכבים שעל החוף, והיו לילות נאכלים בשגעון ציפורניים מעמיקות לחרוט ולחישות המטריפות את הדעת, והכול כל כך ברור ומובן מאליו ומה קרה עכשיו ועל מה יצא הקצף.

והוא הן לא יכול היה לדעת מראש שלא היד הגדולה המיטיבה לפתוח את דלתה של מכונית מן הצד הראוי ולתחוב פנימה קצהו של מעיל שנשתרבו ולבחור ביין הנכון למנה ראשונה של דגים, ולא השיער הכהה המפוסק בקפידה המתפרע ברגעים הטובים לכך, כגון בשעה שמאיצים לרגע נהיגה פרועה שכוונתה זעקות אימה מתפנקת, ואפילו לא אלו העיניים החומות המצטמצמות בצחוקן ושעתה הן נבוכות ומפצירות ואינן מבינות, אפילו הן לא תבטלנה את המרחק. שאין בכוחן ליצור יש מאין.

'לא יכול עוד', הפטיר לואיס בקול נמוך והמילים רעדו בחלל ביניהם. 'ידידה שלי עובדת בעיר במועדון... מארחת. אני הולך אליה!'

וצלליתו נמחקה אל הלילה, מטה אל העיר שהבליחה הזמנות צהובות של קובות מההות ושל בארים שלועותיהם ניחרו משידולים שמזמן שכחו את הפיתוי, שלוחשות זונות של פרטה זונות של ליל שישי העומדות בפתחן של מאורות עששות ושל מועדוני-לילה של תיירים, ולוחשות עיניהן של נערות בנות ששעשרה המציעות את תחתוניהן למזכרת לסקנדינבים קפואי-ארשת בגילי-העמידה עבור אלף פזטות, שתמורתן הן יכולות להשיג מנה ברובע הערבי. נמחקה אל בין הפתחים העמומים שבחדריהם האחוריים, המוארים במנורות-בארוק של חמישה-עשר וואט, מצמידים גרמנים בעלי-בשר שפניהם נוצצות מזיעה של תום הארוחה ובניות מאופרות בסומק מופרז, שאינן חדלות מלעפעף בריסיהן הארוכים מכפי שהטבע מרשה משום מנת המסקרה הגדושה שהכרישו עליהם הנוזלת לקצות עיניהן המתאדמות ומיסרת אותן; הנערות דקות-הגו שעורן כגון

הזית, בנות-לוויה מקסימות מן המין השני, חברות טובות שלי שאני ממליצה עליהן אחת אחת, ביטאה בצרידות ברורה מדריכת-התיירים לתוך המיקרופון האינטימי שלה, יש בעירנו מסעדות-יוקרה ומועדוני-לילה שהקצב בהם משגע; אבל כמוכן מה הטעם לבד, ועיני-החזיר הקטנות נדלקו בניצנוץ ואלו בשורות האחרונות משכו אותה את רוזה בשרוול שמלתה המפתה מבלי לחשוף ושאלו, תוכלי לסדר ללילה שלם. אני מוכן לשלם הרבה, אבל לא אסבול שיפשוטו את העור. לחי אל לחי, לסת ליברורסט נפוחה אל הקו העדין הכחוש והיא איננה כאן משום שאינה מה שהיא צריכה להיות, לא, אלא בעבור ערב אחד של פאטה מפרכנס ושאטו דה לה ואליר שהביאו במיוחד מברזיל ונרות מבליחים עד שהפיח סותמם ומוסיקה אפלה של תופים רחוקים מהדהדת בוורידך. ואת אצבעות הנקניק ואת הכרס המעוררת בחילה את יכולה למחוק ממחשבתך כאילו אינן כאן, זה כל כך קל, אל תהיי טיפשה אני אומרת לך. אל תשכחי את הלילה בו התפרצה אינו פתאום בהתיפחות עצומה שאי-אפשר היה להפסיק, ממש ללא סיבה, מטומטמת שכמותה, דווקא מצאה חן בעיני ההוא.

ובסימטאות האפלות יותר, בעובש המעמיק של הרובע העתיק שאיננו אופנתי, צילצול מכונות-המזל במשיכה העוויתית וקול מיתקני הסיגריות שהתרוקנו ובעיטות של אינ-אונים, ונשיפות קטועות של מוות בטביעה בחצר האחורית בצחנת השתן העולה מן האדמה, והרי הבטחת מאתיים. והמבט המוסתר בין עפעפיים מורדות לחצה של הצעירים בחולצות הפרומות עד לטבור שגוום כפוף קימעה, סביב לפנס המשחיר זיפים קצרים של שלושה ימים וחורט בפחם את העיניים ואת היד המקפצה מטבעות של עשר פזטות בעצבנות מדודה שהיא קריאת תגר. שלושה וארבעה מקובצים ליד עמודיהעץ המתקלף ומפליטים מזווית-הפה בקול נמוך, דיברתי עם מנואל והוא אמר. יהיה משהו בעוד שבוע, עשרה ימים, שבועיים. והאימהות שאיבדו את חיטוביהן בזיקנת חמש שנות חיתולים חמוצים מרימות קול צעקה מנוליטו הו מנוליטו בוא מיד הביתה שאם לא אתה יודע מה אבא יעשה לך, כבר חטפת מספיק אתמול, אני לא יודעת מה לעשות עם הילד הזה בנשמת הסניור, לשכנה שמעקה הברזל הדק של מרפסתה נוגע כמעט בשלה מן הצד השני של הסימטה וגופיה לחה נוגעת בגופיה לחה עם כל משב רוח קל. אביו לא ייגע באוכל עד שלא יישבו כולם ליד השולחן כמו שצריך ולא יטעם מהטורטילה אם איננה חמה, סאנטה וירחן דל פילאר הושיעי נא.

וכל זה עלה באוכך מהביל מן העיר התחתית והיתמר אליה, לחלונה שהיה רחב ועמוק ומסוגל להכיל את כל הבתים המתקלפים והסימטאות המצחינות ושומרי-הראש בפתחי הבארים ששתי פנים להם, ואת סירות-הדיג העתיקות המתנדנדות בנמל ואת אוניות-המשא בדגלים המתחלפים ובסולמות החלקלקים ואת הערב הרב של המלחים שחזותיהם שעירים ולשונם פשוטה והם טרף קל לכל אשה שיש לה מאה פזטות לקנות בהן צבע ירוק לעפעפיה ובושם זול ושידיה משכילות להעמיק ולגזור במחשוף שמלתה, ואת התיירות האנגליות העדינות שאינן מסוגלות לעמוד באהבה הגברית הגסה שבאו לחפש, ואת הסרסורים בסיבובי הביקורת שלהם ואת בני-העיר המכובדים הסועדים באיטיות כבדה נשואת פנים את סעורת הערב ולעולם אינם מתעיפים מלומר זה לזו, ליד שולחנם שנשמר להם כל יום שלישי זה חמש-עשרה שנה, תראי מארי-כרמן איך הורסים לנו את העיר. אפילו אצל חרונימו כבר אי-אפשר לאכול בכבוד, הדג נתקע לי בגרון כשאני רואה את התיירות השודיות האלו שאינן לבושות בכלל ואני חושב על כרמנסיטה שלנו הקטנה, איך לא תנשחת כשמסביב הכל כזה, קרמבה.

וגם היא היתה שם בין מועדונייה הפלמנגו האוטנטיים, רק כאן תוכל לראות פלמנגו אנדלוסי אמיתי, סניור, ובתייהקפה על שולחנות הששיבש וקישקוש הקוביות, ובתייהחמר המתפוררים שבעליהם יושבים לפנייהם על ארגזים הפוכים וממרטים קשקשים שקופים שמרחפים ונושרים לאספלט וכולם שלה ואין דבר שהוא שלה והיא נושמת הכל ואינה נוגעת בכלום ואפילו זכותו של לואיס כבר אינה עומדת לה.

כשסבה ופנתה אל החדר כמעט נהדפה לאחור כאילו פגעו בה הקירות. האח הכאיבה לה באבניה הכבדות, האמיתיות, הכורסאות בריפוד הכהה הרך. זו מול זו, ריקות. לואיס הלך לידידה שלו בבאר. יש לו הרבה כאלו, תהתה במעורפל. בעצם מה זה משנה.

היא מוכרחה לישון כשיגיעו. כשריח הוויסקי היקר, או אולי השמפניה, לואיס תמיד רחביד, יחדור בעד חור המנעול וימהל בצחקוקים של לפני. הורד יריך ממני. גס רוח שכמוך, פרא אדם. אל תזרוק אותה לפינה - לא שילמתי שלושת אלפים פזטות כדי שיגלגלו אותה לכדור וישליכו אותה לפינה - אקנה לך שלוש כאלה, ארבע, כמה שתרצי רק תסתמי עכשיו את הפה ותהיי ילדה טובה. חמודי, דוב מתוק שלי, כבר לא עושים גברים כמוך, אתה שארית הפליטה, גבר שבגברים, לואיס - - -

ואם לא תהיה שם? ואם יגיע לפתחו של כוכב הים, ויציץ בבאר, והיא לא תשב על הכסא הגבוה בפינה ורגליה משוכלות, ויחפש בחדר התחתון אפוף העשן והיא לא תסתודד שם עם מלח סנגלי ששיניו מבהיקות בחשכה, ויתחוב שטר גדול יתר על המידה לידו של השוער שיאמר לו אירנה, אה אירנה, זו הבלונדינית כבר מזמן לא עובדת כאן, לפחות חודשיים, שמעתי שעברה לקטלאן. בעצם עכשיו אני נזכר אמרו שמצאה לה מישהו קבוע, אתה יודע.

מוכרחה לנעול את הדלת.

העיניים הקרות הקבועות בקיר נישבו לעברה רוח כפורית. לא יודע איך הגעת לכאן, ללדתי, אבל אם את כבר כאן גם הכיסא גבההמסעד שאת תוחבת מתחת לידית לא יעזור וגם השידה שאת מזיזה למול הדלת, וגם החלון שאת סוגרת ומסיטה את בריחו למרות המחנק לא יציל אותך, וההנאה היחידה שעוד נותרה לי היא להתבונן.

דפיקה בדלת. נרעדה. מי אם לא לואיס, ובכלזאת מין הקשה חשאית כזו. מתחבאת. כמעט היתה אומרת, ערמומית. לא זו דרכו: ישרה, תקיפה, עשויה להישבר אך לא להתעקם. פתחה. בדלת עמד פרננדס.

'שמעתי את מכוניתו של סניור סאנטיאגו נוסעת, רציתי... כלומר חשבתי לשאול, שמא אפשר לעזור משהו - ' מה רוצה האיש, אמרה. שמא להצליח במקום שאחר נכשל. אבל לא. לא בזה העניין. רק עכשיו הבינה: לא ייתכן שייפגם הסדר הנכון. שישובש מהלך הדברים. שיופר חוק וילאותיהקטיפה הכבדים והכורסה לשניים וגדיליהאהיל הארוכים המסננים את אורה העמום של המנורה. אינני זקוקה לעזרה, אמרה ודחפה אותו בכוח כמעט וסגרה את הדלת בפניו. לרגע דממה ולאחריה פסיעות חרישיות עולות בשביל.

והלילה נמלא אורות נוצצים עד כאב גם כשאין מביטים בהם. וקולות שאין בהם ממש ודלתות נפתחות שאין איש נכנס בהן וידיעות נעות מבלי מגע ופנים מציצות דרך וילונות

אטומים, והתחלפו בו רגעים טרופי שינה ויקיצות עוויתיות ואור הולך ובוקע מבעד לתריסים. וביקצה האחרונה כבר היה בוקר, והיא קמה במהירות וחגרה את מכנסי הג'ינס ששכבה בהן כל הלילה, ותחבה את מיברשת-השיניים לתוך התרמיל ושרכה את אבזמיו, וטרקה אחריה את הדלת ואווירו של בוקר מוקדם אסף אותה אל תוכו. ועל כרכוב האח בחדר העזוב היה בקבוק היין הפתוח הולך ומאבד את צלילותו, ואפילו החדרניות הבאסקיות של שעה תשע ירקו בשאט-נפש לתוך הכיור, טפו היית חושבת שאנשים שמסריחים מכסף יקנו לפחות יין ששווה משהו.